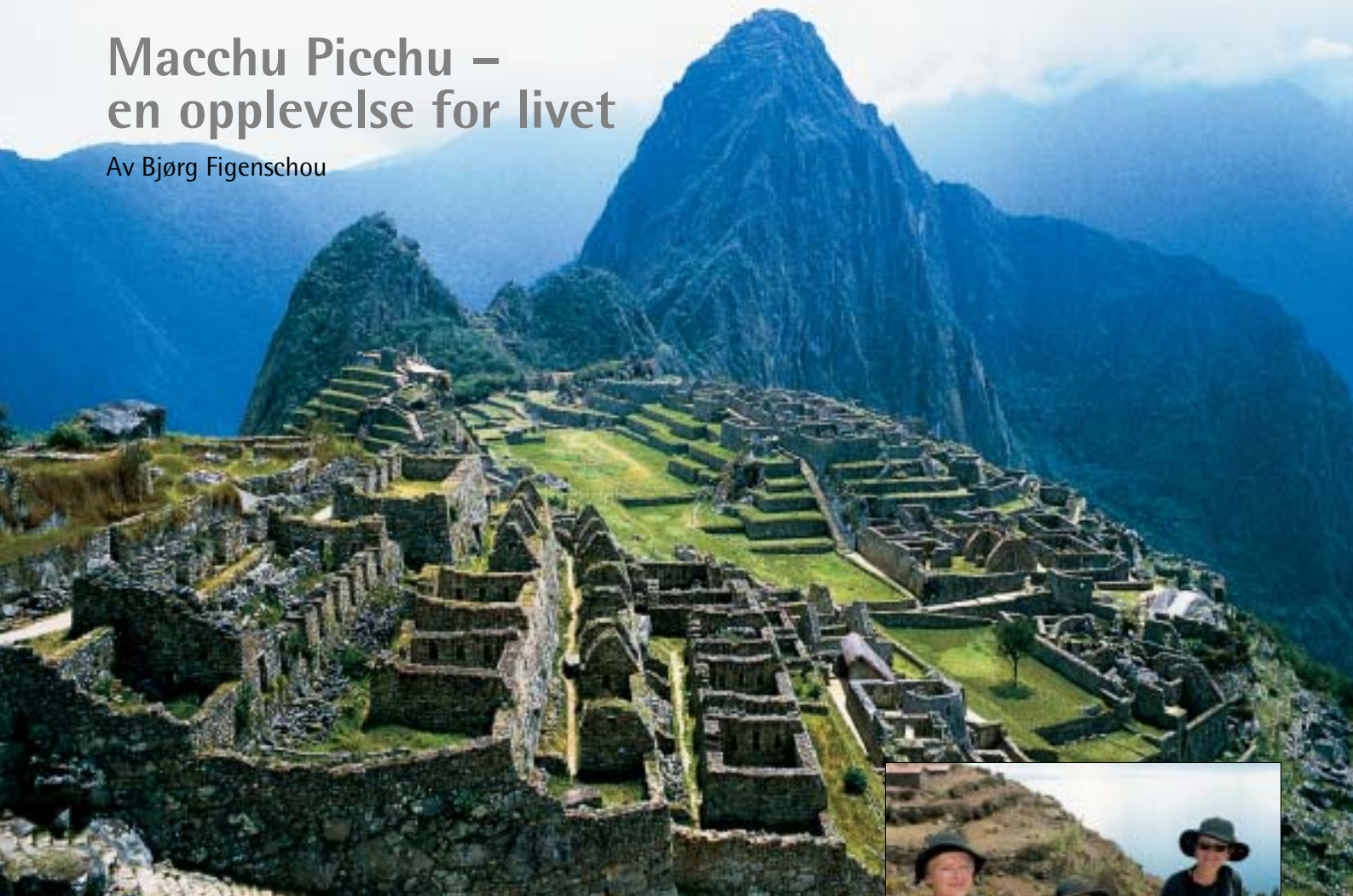

Macchu Picchu – en opplevelse for livet

Av Bjørg Figenschou

Macchu Picchu. Foto: Scanpix.

Når to relativt stødige turvenninner får det for seg at neste tur går til Peru, da er det bare å starte sparing og planlegging. Først ble vi enige om at fire var den beste størrelsen på gruppen. Vi ringte til én venninne hver og spurte om de var interessert og ingen av oss rakk å stille hele spørsmålet før alt var i orden. Vi var også enige om at tre tannleger var nok og valgte derfor en bankvenninne som kunne ta seg av fellespungen. Det fungerte utmerket.

Vi startet turen med å finne opplysninger på Internett, se på «gutta på tur» og lese Lonely planet. Så fikk Inger (Toverud) kontakt med en smellvakker utvekslingsstudent fra Lima, Grace, som ble vår kontakt i Peru.

Grace var bedre i spansk enn oss! og utrolig opptatt av at vår kjerringtur i Peru skulle bli topp. Hun kom til Røros i martnan og gjorde oss kjent med Carmen fra Cusco som hadde Peru-bod med alpakkaluer og ponchoer. Carmen sa vi måtte bo i hennes mors pensjonat i Cusco, der var det norske

dundyner! Du måtte ha vært gjort av sten for å si at du var allergisk for dun!

Så startet vi nedtellingen med vaksiner mot omtrent alt. Min høyre rompehalvdel brant som en varmeovn en ukes tid da vi dro. Men pytt, pytt, heller det enn stivkrampe. Min helsesøsterdatter som hadde satt sprøyta, likte det dårlig!

Så kom D-dagen. Vi møttes på Gardermoen og traff det eneste sure mennesket på turen: En drosje-eier som syntes vi skulle på for kort tur og hadde for mye bagasje! Han skulle ha sett oss da vi kom tilbake.

TIL EVENTYRET • I Lima fant vi en tannklinikk, men tannlegetettheten i Peru er lav, selv for Gunnlaug Bjørgo Larssen fra Lofoten. Men blidere folk har jeg aldri sett og de gliste fra øre til øre med nokså mange luker i fronten! Og vakre var de også!

Så fløy vi innenlands til Cusco, som er den gamle Inka-hovedstaden midt i EVENTYRET! Da vi landet, kunne jeg ikke begripe at spanjolene fant byen, for maken

Tannlegedamer på tur.

til ville fjell og spredt bosetning, selv for meg fra Nord-Østerdal! På flyplassen sto «de innfødte» i sine fargerike klær og spilte panfløyter til velkomst for oss. Vi var allerede på flyplassen i Lima bondefanget av en vakker mann med «søster» med reisebyrå i Cusco, så der ble vi møtt med plakater med «Inger Toverud» midt i alle fargene. Det var det eneste av navnene våre de fant mulig å bruke. Søstra, med tjukke svarte fletter, ble vår beste venn og ordnet alt for oss. Kanskje ble vi lurt for noen kroner, men hun trengte dem bedre enn oss. Pensjonat hadde vi jo ordnet på Røros, og gjetten om vi var spente da drosjen stoppet? Det var et topp sted med Inka-mur-dør og alt fint for 110 kroner i døgnet, med god frokost med Coca-te for høyden! En flott Carmen-mor og vakre unge menn som bar

ryggsekker og laget te, passet bagasjen vår mens vi var på fjelltur og vekte oss med smil og te kl. 0400 om morgenen da turen startet. Anbefales varmt! Men det er ikke Hilton, selvsagt.

Vi leide oss egen minibuss med flink guide og dro på dagstur til markedet i Pisak. Det kostet næsten tjno pæng og var en toppdag. Mye kultur og et fabelaktig marked. Der skulle vi hatt en stor trailer. Da hadde vi begynt å lære forskjellen på lama og alpukka og babyalpukka og det aller fineste som var bare for amerikanere og var ull fra et dyr som lever over 4 200 m høyde og heter vicunja , finere enn kasjmir! Etter hvert så vi også når det var akryl i plaggene, men da hadde vi kjøpt atskillige! Men de som solgte dem, trengte pengene til og med bedre enn offentlig ansatte tannleger i Norge.

MACHU PICCHU • Så startet vår fottur til Machu Picchu, med frokost utafør huset til han med marsvinene. (Visste dere at på nattverdmaleriene i Peru er det et stekt marsvin som serveres. Vi tok sjansen på

Her i den lokale bunad.

denne retten på restaurant, bortsett fra bankvenninna som ikke åt kjøledyr. Det smakte faktisk godt, litt seigt, men med godt tilbehør. Og vi har da amalgamjeksler som tygger godt.) Vi hadde egen kokk og sherpaer og de disket opp på campingbord og krakker som i vår barndom. Enkel, men god mat. Den første frokosten med marsvin rundt bena sa Inger: Jeg kjenner mange som ikke ville ha spist her. Men vi spiste godt og var glade for drikkevaksine mot diaré.

Jeg var livredd for ikke å greie å gå så hardt i fire dager med min astma og slappe form, men det er utrolig hva litt viljestyrke gjør. Andre dagen slet vi oss over «Dead womans pass» på 4 200 m og så var det to timer ned til telteiren etterpå. Da måtte jeg ligge i teltet én time før jeg greide å spise middag. Og jeg orket ikke kald dusj, men

Inger dusjet. Om kvelden stilte alle våre gode hjelpere seg opp i matteltet og sang for oss. Vi var sju i vår gruppe og hjelperne var åtte med guiden. De største sto fremst og sangen var mer sjelden enn vakker, men stemningen var astronomisk uten alkohol!

Gjett om vi sov om nettene. Det regnet bøtter og lynet og tordnet i 3 500 m høyde og vi var alene i Andesfjellene. Vi hadde 2 cm tykke madrasser og Janus ullundertøy og holdt varmen. Og ble vekket av en smørblid tannløs sherpa med et brett med plastkopp og coca-te med sukker. Regnet sluttet da sola sto opp og tåka for oppover og fjelltoppene som kom fram var som nedkarierte melketenner og livet var UBESKRIVELIG!

Og vi hadde ikke diaré, men Gunnlaug hostet som i fengslene i Murmansk. Men hun var like blid og sa det var sånn i Lofoten at du hostet litt uten å snakke om det. Fjerde morgenen sto vi atter opp kl. 0400 og startet gåingen kl. 0500 og kl. 0800 sto vi ved solporten og så det forjettede land. Ingen sol, selvsagt og en ung mann som blåste røyken midt i mitt allergifjes, men det var STORT.

Frokost med marsvin.

Machu Picchu var ubeskrivelig. Dra dit. Bare ring oss og få litt tips som vi øser ut gratis. Etter all mosjonen og lett kost, mye nydelig suppe og flotte grønnsaker var vi i olympisk form og tok tog tilbake til Cusco. Sa adjø og på gjensyn til Carmenmora, sov en natt i dundynene (det var som å komme hjem) og så luksustog til Titicacasjøen. Lenestoler, damaskduker og trerettens lunsj og hvitvin. Det ble vel også en Pisco sour som var Peru special og smakte deilig. Den smaker godt på Røros også! Inger som hadde jobbet som bartender fant ut oppskrifta og vi har slått til på hjemmebane.

KEIKO • Så dro vi ut på Titicacasjøen (3 800 m høyde) i sivbåt og snakket varmt om Thor. Der hadde vi vår mest primitive overnatting og et fantastisk suppemåltid

i et eldhus på en øy som het omtrent Tequila (Taquile). Vi var også på lokalet på fest i stedets bunad. Etter å ha sett bildet, kjøpte jeg meg ny BH med kraftig UP-lift! På båten tilbake (nå var det litt større motorbåt) ville ungdommene ta et bad fra båten i Titicacasjøen. Selvsagt hoppet dumme meg uti og fikk panikk og greide ikke hale mine 80 kg opp igjen. Da kom en diger indianer med tømmerhoggernever og slengte meg opp på dekk og mine gode venner døpte meg til KEIKO. Takk og pris for sterke menn i nødens stund.

AREQUIPA • Så dro vi nedover til litt mer normale høyder og følte oss flotte i Arequipa som lå bare 2 350 m over havet og var elegant spansk med balkonger med restauranter og musikk. Der var Juanita som ble ofret til gudene 14 år gammel og satt i tilnærmet fosterstilling i en isblokk. Hun gjorde sterkt inntrykk på oss mødre som alle er så heldige å ha døtre. Den andre dattera du fikk måtte gis til klosteret når hun var tre år. Selv om jeg var litt irritert på helsesøsterdattera mi i starten, er jeg sjeleglad hun ikke måtte gis bort som tre-åring. Faktisk. Fra Arequipa dro vi på overnattingstur for å se verdens dypeste canyon og sto atter opp kl. 0400 for å se kondorene når de kom opp med luftstrømmen om morgenen fra canyonen. Der satt vi da, uten å snakke, for å se den hersens fuggelen sammen med 1 000 andre som snakket og ventet i en støvsky uten like. Takke meg til asfalt. Men vi fikk da faktisk se et par kondorer og det er jo fint hvis en er interessert i fugler. Hver sin lyst.

Det var vanskelig for oss å se fattigdommen i landet. Vi så ingen underernærte barn, men det var hardt, i Cusco, å se at de laget en slags teppesteng på fortauet for toåring om kvelden. Og så vi med dundyn! Og Inger og Gunnlaug besøkte et Plan-Peru barn siste dagen i Lima. (Mens Oddbjørg og jeg lå med diaré) De var imponert over Planarbeidet, men rystet over slummen. Amazonasjungelen skal vi ta på neste tur, tre uker i Peru rekker ikke til alt. Vi tror ikke vi er Peru-eksperter, men vi hjelper gjerne med tips for andre som vil ut på tur dit. For dette kan absolutt ANBEFALES.

For: Gunnlaug (Lofoten)
Oddbjørg(Trondheim)
Inger(Ringebu)
og Bjørg (Os i Østerdalen/Røros)